

Mix av dans och konst på Norrdans

Förbindelserna mellan dans och konst har alltsedan den tidiga dadaismen för runt hundra år sedan blivit en modernistisk tradition som egentligen aldrig upphör att locka till nya försök. Den speciella länk som mest etablerat förbindelsen är performancekonsten, där man från dansen hämtat kroppsliga rörelser och koreografi som transformerats till bild och fysisk visuell händelse. Den moderna dansen har också i mångt och mycket närmat sig bildkonsten i den meningen att det visuellt koncentrerade bilduttrycket har fått större betydelse. Nu kan man egentligen lägga allt kategoriserande åt sidan när gränserna i stort har upplösts – men ändå kvarstår de olika institutionerna, som att det ena betecknas som dans, det andra kallas bildkonst.

När Norrdans häromkvällen presenterade sin årliga mix av egna koreografier valde man ett rent bildkonstnärligt inslag i ett av verken. Det var kanske en av anledningarna till att man flyttade arenan från tidigare intima egna lokalen på Fyren till den stora scenen på Härnösands teater. Norrdans ledare Mira Helenius Martinsson stod bakom koreografin i verket Tulipa, tänkt som en hyllning till optimism, impulsivitet, tillit och livskraft. För det bildkonstnärliga uttrycket ansvarade konstnären Ann Hult. Halva scengolvet täcktes här med en stor kvadratisk plastduk för att ge plats för konstnären plus de fyra dansarna Maria Pilar Abaurrea, Philip Berlin, Elin Hellström och Maria Härenstam. Från en avvaktande inledning, där Ann Hult varsamt hällde ut gul färg i abstrakta former, förflyttade sig de övriga alltmer in på duken, hjälpte till att smeta ut mera färg i grönt och rött i först försiktiga danssteg men snart allt intensivare med hjälp av händerna, fötterna och sina kroppar. Man vred sig och rullade runt på duken där den fysiska närkontakten med färgens material sammanförde det dansmässiga och bildmässiga till en enhet, accentuerad av en alltmer stegrande bakgrundsmusik. De starka färgerna i målningen på golvet gavs relief och kropp i dansen och det hela sammansmälte till slut till en mer eller mindre öppen och oförutsägbar happening.

Med tanke på Norrdans tidigare produktion blev Tulipa ett lovvärt försök att öppna upp för bildkonstens möjligheter på dansscenen. Kanske hade man önskat en projicering av scenbilden sett uppifrån, för att se bildens uppbyggnad och händelser som en regelrätt och rörlig målning. Å andra sidan skulle det möjligen vara att för mycket betona bilden, och för mycket sofistikerad teknik kan också ta udden av en upplevelse. Nu blev det en annorlunda och för publiken uppskattad händelse som borde vara en god startpunkt för flera projekt i den här riktningen.

Text: Jan K Persson
Foto: Andreas Näsholm

2010-04-27